

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 16-a după Rusalii - Pilda talanților

Talantul unui om leneș

Apropiindu-se apoi și cel care primise un talant, a zis: Doamne, te-am știut că ești om aspru, care seceri unde n-ai semănat și aduni de unde n-ai răspândit și, temându-mă, m-am dus de am ascuns talantul tău în pământ; iată, ai ce este al tău.

Și răspunzând stăpânul său, i-a zis: Slugă vicleană și leneșă, știai că secer unde n-am semănat și adun de unde n-am răspândit?” (Sfânta Scriptură, Matei, 25)

Lenea este simțită ca o stare inofensivă și inactivă. Credem că, sub pătura lenei, omul nu poate să-și facă și nici să facă rău. Omul leneș pare să aibă o cuminenție imună la păcate și virtuți. Cine nu muncește nu greșeste, ar spune o vorbă vrednică.

Credem că doar stările de somn și oboseală sunt printre cauzele consacrate ale lenei. Se spune că omul leneș nu se poate scula de dimineață. El nu poate deranja decât prin intensitatea sforăitului.

În pilda talanților, omul care primește un singur talant pare să nu aibă spirit antreprenorial, în rest pare un om serios. El este un om cuminte, prudent, în aparență nu riscă nimic de frica stăpânului.

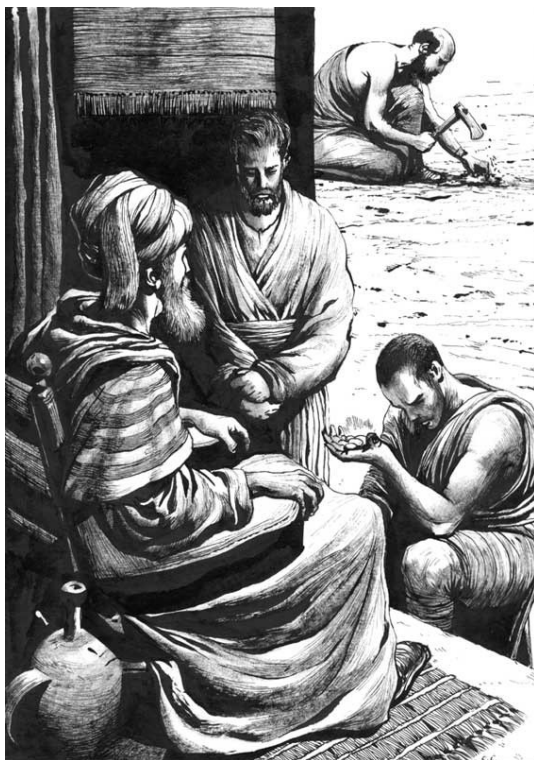
„Apropiindu-se apoi și cel care primise un talant (...)”

Dar, omul cuminte și prudent nu așteaptă să i se ceară explicații. Se apropie de stăpân, inofensivul devine ofensiv, pune anestezie în vârful săgeții. Vine cu tupeu, acuzându-l pe stăpân, cu o oarecare uzanță de curtoazie.

„Doamne, te-am știut că ești om aspru, care seceri unde n-ai semănat și aduni de unde n-ai răspândit și, temându-mă (...)

Omul cu un singur talant demonstrează, abuzând de etică, faptul că îi era teamă nu doar de exigența, ci și de incorectitudinea sau legalitatea îndoielnică a faptelor stăpânului. Omul cu un singur talant se ferește de complicații, stă în banca lui. Deși îl cunoaște pe stăpân la fel de mult ca ceilalți, evidențiază doar partea cea rea a acestuia.

Dar și stăpânul îl cunoaște destul de bine, din acest motiv îi încredințează un singur talant. Dacă ar fi să ne conformăm fișei postului, omul cu un singur talant nu e de acuzat.

El își îndeplinește corect sarcina. Un talant a primit în grijă, un talant întoarce stăpânului.

(...) m-am dus de am ascuns talantul tău în pământ (...)

Omul nostru se duce și îl îngroapă în pământ, nu riscă să-l înmulțească, el fuge din start de responsabilitate și de eventuale consecințe ale păstrării talantului în propria visterie sau casă. În plus, pare să nu aibă nicio pasiune față de sarcina dată. Nu simte nimic pentru slujba sa ori pentru munca depusă, nu-și personalizează îndemânarea și talentul în gestionarea talantului.

„Îndată plecând cel ce primise cinci talanți, a lucrat cu ei și a câștigat alți cinci talanți. De asemenea, și cel cu doi a câștigat încă doi”.

Ceilalți doi oameni au muncit în această perioadă ba, mai mult, s-au apucat „îndată” de înmulțirea lor. Omul harnic ia timpul de coarne și îl folosește, omul leneș „s-a dus” pierde vară până-n seară, să-și îngroape singurul talant. Cât timp pierdem căutând aștemutul somnului cel de moarte, câte talente de înălțare irosim meditănd la mo-

numentalul loc de îngropare?!

„Iar cel care primise un talant s-a dus, a săpat în pământ și a ascuns argintul stăpânului său”.

Deși se încredințase și lui o parte din avere, fie și un singur talant, pe bază de încredere, omul viclean și leneș sapă în pământ, mortificând și bruma de valoare și șansă care i se mai tolera. Ascunzând argintul, își ascunde de fapt competența în viclenie și specializarea în lene. Nefăcând lucrurile transparent și la lumină, cu talantul îngropat și-a câștigat moartea.

„Talantul tău” arată o fugă de responsabilitate și colegialitate și o oarecare silă, o muncă forțată, aparent corectă, dar superficială. Talantul tău arată o nepăsare față de personalitatea stăpânului, față de încrederea pe care acesta o acordă celor trei, natura muncii depuse, climatul locului de muncă. Omul leneș nu are un spirit de proprietate de bun simț asupra lucrului bine făcut, nu-i pasă de finalitatea muncii depuse.

Talantul nu este păstrat în condiții ambientale normale, ci doar de securitate aparentă. Omul cu un singur talant muncește doar pentru salariu, nu are inițiativă, pasiune, dăruire. Stăpânul pare să secere unde nu a semănat, dar față de slugi nu este exagerat, deoarece dă „fiecăruia după puterea lui”, este un șef de treabă.

Sarcina primită îi este ușoară, stăpânul se pare că știe să gestioneze bine încărcarea cu task-uri pe angajat. El are o oarecare pretenție, știe că omul cu un singur talent poate mai mult, are în stare latentă și anumite calități umane și profesionale, de aceea îi cere socoteală.

Paradoxul acestei pilde cu un om cuminte, un leneș conștiincios am putea zice, un simplu salariat care-și vede de treaba lui, respectă orele de program și sarcina corectă apare atunci când stăpânul îl cataloghează ca fiind viclean și leneș. Cu alte cuvinte, dacă mă știai cum sunt ca stăpân, îmi cunoșteai exigențele și chiar anumite excese, de ce te eschivezi, de ce fugi de minima responsabilitate?! Ceilalți doi sunt numiți credincioși și vrednici.

(continuare în pagina 2)

Cosmin Stoica
Sursa: Doxologia.ro

Cei pe care îi socotim păcătoși pot fi mai vrednici de mântuire decât noi

Să ne aducem aminte, fraților, de Domnul Care zice: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați!”. Și iarăși, de Apostolul care ne învață zicând: „Cel ce pare că stă să se păzească, să nu cadă”. Și iarăși: „Păzește-te pe tine ca nu cumva să fii ispitit și tu”. Că mulți la arătare au greșit, dar în taină s-au pocăit și iertare au dobândit și pe Sfântul Duh L-au primit. Deci, cei ce ni se par nouă că sunt păcătoși, la Dumnezeu sunt drepecți, pentru că păcatele lor le vedem, dar pocăința lor n-o vedem. Că și Filimon acela, măscăriciul din Egipt, numai un lucru mare de pocăință a făcut și a ajuns la măsura Sfântului Macarie, pustnicul.

De aceea, **de am vedea chiar cu ochii noștri pe cei ce greșesc, să nu-i osândim.** Că zece pași depărtându-se cineva de la fața noastră, nu știm ce a făcut față de Dumnezeu sau de este Dumnezeu cu dânsul. Că Iuda vânzătorul, când se lumina spre joi, împreună cu Hristos era și cu ucenicii Lui, iar tâlharul era între tâlhari și între ucigașii de oameni.

Iar, după ce a venit ziua de vineri, Iuda s-a dus într-un tinericel cel din afară, iar tâlharul, împreună cu Hristos, în rai s-a sălășluit. Pentru aceea nu se cade să osândim pe omul ce greșește, de vreme ce Domnul îl va judeca. Iar toată judecata, Tatăl a dat-o Fiului.

Drept aceea, **acela ce judecă pe cei ce greșesc își răpește pentru sine dregătoria lui Hristos.** Și unul ca acela este un antihrist, adică potrivnic al lui Hristos. Dar cine ar fi știut milostivirea cea multă a lui Dumnezeu, de n-ar fi arătat-o El singur oamenilor, primind pe păcătoșii ce se pocăiesc, precum pe desfrânată, pe vameșul sau pe Manase cel spurcat, care cincizeci și doi de ani a slujit idolilor, iar după aceea într-un ceas pocăindu-se a dobândit iertare? Că, fiind închis într-o cușcă de aramă în Babilon și înăuntru cântându-și cântarea sa, îngerul Domnului a spart arama și îndată l-a scos și l-a dus în Ierusalim și cealaltă vreme a petrecut-o într-o pocăință.

(Sfântul Ierarh Atanasie al Alexandriei)

De ce ne vin gânduri rele în timpul rugăciunii sau al privegherii?

Atunci când priveghez mult, îmi vin multe gânduri rele și mă mâhnesc, deoarece de multe ori nu le pot alun-ga. Ce să fac?

Privegherea ta, frate, fie că o faci cu mândrie, fie că faci o nevoiță peste puterile tale. Dar nici aceasta nu este corectă. De aceea, străduiește-te ca asceza ta să nu fie seacă și să-ți pricinuiască astfel simțăminte false atât ție, cât și celor care te văd, și să te ducă la înșelare.

Câte ore trebuie să dorm? Sfântul Arsenie cel Mare spune că o oră.

Sfântul Arsenie spune că o oră, dar pentru cel nevoitor. Și eu îți spun la fel, dacă ești ca Marele Arsenie. Părerea mea este că începătorul, atunci când nu are război trupesc, va

trebui să doarmă și să mănânce cu discernământ, ca să nu fie ca puilul de găină amețit și să-l mănânce uliul. Deoarece atunci când se nevoiește peste puterile sale și este amețit, neputând înțelege cele pe care le citește, nici cele pe care le spune în rugăciune și nu are încă un capital duhovnicesc, cum va fi cu putință să crească și să rodească? Însă atunci când are război trupesc, începătorul, înainte de a-și lovi cu putere trupul, va trebui să se cerceteze bine pe sine și să vadă dacă nu cumva este de vină mândria, judecata, iar nu trupul. De aceasta ne putem da seama atunci când, de pildă, facem o mică nevoiță (zăvorăre și priveghere) și-L rugăm pe Dumnezeu să ne ajute, iar El nu ne ajută. Aceasta înseamnă că „picură în altă parte”.

(Cuviosul Paisie Aghioritul)

Talantul unui om leneș

(continuare din pagina 1)

Pilda aceasta, nefiind în registrul unui meeting, ci în minuta Împărăției Cerurilor arată că omul leneș nu e așa de inofensiv pe cât pare, iar lenea este doar efectul unor patimi și conflicte. Lenea nu este o stare singulară, merge mână în mână cu viclenia.

În măreția și bunătatea lui Dumnezeu, omul cu un singur talant se poate bucura de Împărăția Cerurilor doar dacă renunță la viclenie și lene. Lenea nu este periculoasă și nu contagiază prin lene, ci prin păcatele generate sau generatoare: invidia, trădarea, bârfa, frica de decizie, superficialitatea, lipsa de omenie și profesionalism.

(...) **iată, ai ce este al tău (...)**

În această exprimare, vulgaritatea fină a repulsiei omului viclean și leneș nu arată doar eliberarea de grijă, ci invidia față de bogăția celui alt. Aici apare o teamă împletită cu invidia. Teama de stăpân este generată mai întâi de lipsa de profesionalism și de pierdere a confortului slujbei. Încredințându-se un singur talant, în mod cert a avut în trecut sarcini mult mai ușoare decât colegii care primiseră doi și cinci talanți.

Frica și neputința de a întreprinde o activitate determină invidia față de om, de munca și lucrul său. El își asumă doar păstrarea talantului pentru stabilitatea (păstrarea) locului de muncă. Un talant în-gropat în pământ putea să se deterioreze, dar pe omul viclean nu îl interesează calitatea și rezultatul muncii depuse. Nu este talantul lui, nu-i pasă de rugină.

Omul viclean și leneș este totuși un tolerat și un norocos într-un astfel de mediu. Colegii săi pot mai mult, dar și fac mai mult. Fiind leneș, el încearcă să se descurce și nu poate altfel decât uzând de protocolul lingușitor al vicleniei.

La venire, stăpânul nu stă mult pe gânduri în a-l cataloga, sigur îndeplinesc cu succes atribuțiile vicleniei și lenei și cu alte ocazii. Lipsa de profesionalism sau experiența modestă sunt înțelese de la început, primește după puterea lui. Ceea ce nu mai acceptă stăpânul este lipsa de omenie și pentru aceasta îi decide soarta.

O astfel de pildă necesită multă analiză economică și resurse umane. Avem multă economie în cuvintele Domnului Iisus Hristos, fapt care dovedește că economia ca artă a bogăției are principii frumoase, dacă se pun în practică prin mai mult suflet decât minte.

Pilda este de actualitate pentru noi toți, cu salarii mari sau mici, cu o carieră frumoasă sau cu slujba pentru pâinea copiilor. Indiferent de crize și crizați, viclenia și lenea nu justifică un context nefavorabil, condițiile de muncă și remunerație. Viclenia și lenea arată doar lipsa de omenie, pentru că stăpânul tolerat cu capacitatea modestă a omului viclean și leneș a avut multă omenie și încredere. [...] (Sursa Doxologia.ro)

Cosmin Stoica